

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. listopadu 2017 v trestní věci **obžalovaných: 1) Bc. Miroslava H.**, nar. xxx v Bohumíně, **2) Martina J.**, nar. xxx v Praze, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hubáčkové a soudců JUDr. Dušana Pašky a JUDr. Petra Brauna, **odvolání obou obžalovaných** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 5 T 216/2014 ze dne 21. června 2017 a rozhodl **takto**:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek při nezměněném výroku o vině přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku u obou obžalovaných, ve výrocích o trestech odnětí svobody a trestech zákazu činnosti u obou obžalovaných, zrušuje toliko ve výroku o uložení peněžitých trestů oběma obžalovaným.

Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 5 T 216/2014 ze dne 21.6.2017 byli obžalovaní Bc. Miroslav H. a Martin J. uznáni vinnými přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a oba obžalovaní byli odsouzeni podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl oběma obžalovaným uložen peněžitý trest v celkové výši 102.000,- Kč, který byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku vyměřen ve 204 denních sazbách po 500,- Kč. Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v deseti měsíčních splátkách ve výměře 10.000,- Kč a jedné splátce ve výměře 2.000,- Kč splatných vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacena do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v

němž tento rozsudek nabude právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 120 dnů. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl oběma obžalovaným uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či funkce člena statutárního orgánu jakékoliv obchodní společnosti a družstva na dobu čtyři roky. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození Daniel O., nar. xxx, Bc. Michal S., nar. xxx, Michal L., nar. xxx, Miroslav Ch., nar. xxx, Irena K., nar. xxx, Osvětlovací technika V. P., s.r.o., Karel J., nar. xxx, Milan R., nar. xxx, RSDr. Miroslav K., nar. xxx, Ivan K., nar. xxx a MUDr. David R., nar. xxx, odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně obžalovaní Bc. Miroslav H. a Martin J. coby jediní jednatelé a společníci společnosti Traffic Consulting Group, s.r.o., se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 290/16, v období od vzniku společnosti dne 12.9.2012 nejméně do konce listopadu roku 2013 v rozporu s ust. § 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, vedeni společným záměrem, soustavně úmyslně nabízeli a poskytovali právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 citovaného zákona na webové stránce www.epokuty.cz spočívající v právním poradenství a zejména v zastupování osob podezřelých nebo obviněných ze spáchání dopravních přestupků, a to za úplatu přijímanou na bankovní účet č. xxx vedený Fio bankou, a.s., pro společnost Traffic Consulting Group, s.r.o., ačkoliv oba obžalovaní věděli, že takovou činnost nejsou oprávněni vykonávat, a to nejméně v 38 případech konkrétně uvedených a popsáných ve výrokové části napadeného rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podali oba obžalovaní v zákonné lhůtě odvolání do výroku o vině i trestu. V písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce uvedli, že především by chtěli oba společně odkázat na důvody uvedené v jejich odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 25.4.2016. Mají za to, že soud prvního stupně nezjistil správně a úplně skutečný stav věci, neprovedl všechny potřebné důkazy a věc posoudil po stránce právní. Je sice skutečností, že před vyhlášením napadeného rozsudku ze dne 21.6.2017 dokazování doplnil, a to zejména výsledkem svědka Mgr. Daniela B. a listinnými důkazy, včetně toho, že bylo zřejmé, že došlo k sepsu notářského zápisu, ze kterého vyplynulo, že Bc. Miroslav H. přestal být osobou jak podnikající tak jednající za společnost a nejméně od této doby nemohl vyvíjet trestnou činnost, která je mu kladena za vinu. Z výpovědi JUDr. Miroslava B. pak vyplynulo, že mezi jeho advokátní kanceláří a obžalovanými byla uzavřena smlouva o spolupráci, kterou zajišťoval Mgr. Daniel B.. Dále z výpovědi JUDr. Miroslava B. vyplynulo, že došlo k uzavření několika plných mocí, neboť Mgr. Daniel B. pracoval jako zaměstnanec v advokátní kanceláři JUDr. Miroslava B. a Mgr. Daniel B. byl pověřován jednotlivými úkony při provádění obecných konzultací. Tato výpověď JUDr. Miroslava B. byla potvrzena jednak výpovědí Mgr. Daniela B. a jednak výpovědí obou obžalovaných, kdy spolupráce se odehrávala na bázi mandátní smlouvy mezi advokátní kanceláří a společností Traffic Consulting Group. Soud prvního stupně se však s výpovědí Mgr. Daniela B. vůbec nevyřadil v odůvodnění napadeného rozsudku a v podstatě převzal závěry ze svého předchozího rozhodnutí ze dne 25.4.2016, a to včetně hodnocení důkazů, právního posouzení věci i uložených trestů, které se jeví jako tresty nepřiměřeně přísné, a to i s ohledem na dobu, která měla uplynout od spáchání údajné trestné činnosti a i s ohledem na jejich dosavadní trestní bezúhonnost. Sami žádné právní služby ani konzultace neposkytovali, a proto navrhují, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) trestního řádu a aby sám rozhodl o jejich zproštění obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu.

V písemném odůvodnění odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 5 T 216/2014 ze dne 25.4.2016, na které oba obžalovaní v nynějším odvolání odkazují, prostřednictvím svého obhájce uvedli, že především mají za to, že soud prvního stupně nezjistil

správně a úplně skutečný stav věci, neprovedl všechny potřebné důkazy a věc nesprávně posoudil po stránce právní. Především se soud nevypořádal s jejich obhajobou, která nebyla provedenými důkazy vyvrácena. Mají za to, že disponovali potřebným živnostenským oprávněním, které zahrnovalo i poskytování poradenských a jiných služeb. Mají za to, že soud prvního stupně nesprávně poskytování poradenských služeb podřadil pod výkon advokacie a z toho pak dovodil nesprávně, že se dopouštěli neoprávněného podnikání, a to překračováním rozsahu povolené podnikatelské činnosti. Dále se soud prvního stupně nevypořádal s tím, že předmětnou činnost vůbec nevykonávali a že tato poradenská činnost byla vykonávána prostřednictvím advokátní kanceláře JUDr. Miroslava B. a jeho syna. Nebyly tak naplněny znaky objektivní stránky skutkové podstaty přečinu neoprávněného podnikání dle § 251 odst. 1 trestního zákoníku a rovněž tak nebyly naplněny znaky subjektivní stránky skutkové podstaty uvedeného přečinu, tedy úmyslná forma zavinění. Úmyslná forma zavinění vyžaduje konkrétní jednání fyzické osoby a takové konkrétní jednání u nich nebylo prokázáno. Z listinných důkazů, zejména z emailových zpráv, ale i z dalších listinných důkazů i z výpovědí většiny poškozených vyplynulo, že s nimi jednal svědek Daniel B., a to jako zaměstnanec advokátní kanceláře JUDr. Miroslava B.. Z provedených důkazů tak nebylo vůbec prokázáno to, že by se uvedených skutků dopustili a již vůbec nebyla prokázána úmyslná forma zavinění. Rovněž bylo ze strany soudu prvního stupně zcela pominuto to, že v době údajného páčání skutků, ale i v současné době poskytuje naprosto stejnou poradenskou činnost, a to i ve větším rozsahu řada společností, jak potvrdily i výpovědi mnoha poškozených, a to za zcela stejné situace, pokud jde o rozsah živnostenského oprávnění. Rovněž odvolání směřuje do výroku o trestu, kdy uložená sankce, tedy podmíněný trest odnětí svobody, peněžitý trest a trest zákazu činnosti na dobu 4 let se jeví zcela nepřiměřenou, neodpovídající kritériím pro ukládání trestů a nepřihlízející i k době, která uplynula od údajného spáchání deliktu a rovněž nepřihlízející k jejich bezúhonnosti. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhuji, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) trestního řádu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, anebo aby sám rozhodl tak, že se obžaloby zprošťují dle § 226 písm. b) trestního řádu.

Ve veřejném zasedání obžalování prostřednictvím svého obhájce doplnili výše uvedené argumenty tak, že pokud jde o doplnění dokazování, které bylo provedeno z pokynu odvolacího soudu, nebylo následně zohledněno v předmětném rozsudku. Rozsudek neodpovídá ust. § 125 odst. 1 trestního řádu. Popisuje důkazy, ale nevyhodnotil nové poznatky a věci, které byly získány. Nebyla nalezena žádná listina prokazující spolupráci advokátní kanceláře s firmou obžalovaných, a proto soud jejich spolupráci s advokátní kanceláří nevěří. Obžalovaní však podepisovali právní moc s advokátní kanceláří a dál se o to nezajímali, tuto situaci řešil Mgr. Daniel B., potažmo JUDr. Miroslav B. a tito sami potvrdili, a koneckonců i jednotliví svědci uváděli, že se s nimi vždy spojil B., ne obžalovaní. S tím se soud I. stupně vůbec nevypořádal, i když na toto poukazovali. Nebyly vyžádány správní spisy, soud I. stupně nevysvětlil proč. Z emailové komunikace vedené se správními orgány je patrné, s kým tyto orgány jednaly - byl to právě Mgr. Daniel B.. Tento důkaz nebyl vyvrácen. Notářský zápis o převodu podílu na Mgr. Daniela B. byl soudem I. stupně nedostatečně vyhodnocen. Tímto zápisem již Bc. Miroslav H. prakticky funkci jednatele nemohl vykonávat. Tu činnost poskytoval a vykonával Mgr. Daniel B., a to v podstatě před i po zápisu. Obezřetnost AK JUDr. Miroslava B. se netýká tohoto řízení, byla to ale advokátní kancelář, která vytvářela obchodní podmínky pro jednotlivé vztahy s klienty. V té době takovéto služby nabízelo mnoho společností dostupných na internetu. Všeobecné obchodní podmínky se od společností obžalovaných v letech 2012-2013 neliší, dokonce fungují dále bez sankcí. Trvají na tom, že není dána subjektivní stránka této věci, tedy, že obžalovaní jednali v úmyslu přímém, kdy úmyslné zavinění nelze dovodit. Zdůrazňují, že časový odstup nebyl způsoben pouze jednáním obžalovaných, s výjimkou jejich pobytu v zahraničí. Oba obžalovaní chtěli být vyslechnuti, na druhé straně byly dány podmínky ke konání hlavního líčení v jejich nepřítomnosti. Objektivní a subjektivní stránka trestného činu není dána. Poukazují na zásadu ultima ratio. Činnost byla

ukončena v roce 2014, resp. 2013. Pokud jde o trest, zdůrazňují, že se jedná o bezúhonné netrestané osoby, v případě peněžitého trestu soud nezkoumal jejich sociální postavení, trest zákazu činnosti není na místě, nebyly zjišťovány ani majetkové poměry a je třeba zdůraznit, že soud v dané věci vydal i trestní příkazy a jeho konečné rozhodnutí od prvního se nepřipustně liší. Navrhují zproštění obou obžalovaných ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu, respektive v případě, že by soud tomuto nevyhověl, navrhuje zrušení výroku o trestu zákazu činnosti a peněžitého trestu a případně uložení pouze výchovného trestu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání obou obžalovaných přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Poté dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Městský soud v Praze předně uvádí, že v této trestní věci rozhoduje již podruhé. Usnesením zdejšího soudu sp. zn. 44 To 348/2016 ze dne 18.1.2017 bylo rozhodnuto tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu se zrušuje napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 5 T 216/2014 ze dne 25.4.2016 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Tímto rozsudkem obvodního soudu byli oba obžalovaní uznáni vinnými a odsouzeni zcela shodným způsobem, jako v nyní projednávané věci.

Jak odvolací soud zjistil, řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaných, zejména jejich právo na obhajobu, byla dodržena. Městský soud v Praze nezjistil v postupu nalézacího soudu podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku.

Ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu ukládá orgánům činným v trestním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. To vede ke správné koncentraci na otázky, které jsou pro rozhodnutí podstatné a zásadní povahy, aniž by orgány činné v trestním řízení byly rozptylovány pro dané rozhodnutí nepodstatnými skutečnostmi. Nelze před orgány činné v trestním řízení stavět nesplnitelné cíle a požadavky, směřující k zjištění absolutní pravdy. V souladu s uvedeným obvodní soud zaměřil dokazování na zjištění, zda se stal skutek, v němž státní zastupitelství spatřovalo uvedený trestný čin, zda skutek spáchali obžalovaní, podstatných okolností k posouzení osobních poměrů obžalovaných i společenské škodlivosti jejich jednání.

Po provedeném dokazování v hlavním líčení bylo úkolem obvodního soudu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu vyhodnotit provedené důkazy dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Nutno uvést, že zákon nestanoví žádná konkrétní pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, ani váhu či důkazní sílu jednotlivých důkazů. Jejich význam se vyjeví až při konečném zhodnocení důkazního materiálu. Vnitřní přesvědčení soudu o správnosti určité okolnosti musí být založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Vnitřní přesvědčení soudce tak musí být odůvodněno objektivními skutečnostmi, které soud zjistí, a musí být jejich logickým důsledkem. Při přezkoumávání rozsudku lze zkoumat pouze to, zda při vytváření vnitřního přesvědčení soud postupoval správně a zda jeho vnitřní přesvědčení bylo důvodné. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně stanovené zásady pro hodnocení důkazů respektoval.

Soud prvního stupně provedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedené důkazy v odůvodnění svého rozsudku hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, před nímž se důkazy bezprostředně provádějí, odvolací soud není oprávněn toto hodnocení změnit, může nalézacímu soudu vytknout pouze případnou neúplnost provedení dokazování, nebo procesní vady, které by měly za následek neplatnost provedených důkazů. Takové závady však v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, zjištěny nebyly.

Skutková zjištění Obvodního soudu pro Prahu 2 jsou tedy správná a úplná a soud zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok o vině proto shledává odvolací soud zcela správným. Obvodní soud pro Prahu 2 dospěl k závěru o vině obou obžalovaných na podkladě důkazů provedených v hlavním líčení. Nalézací soud vycházel především z výpovědí přímých svědků – osob, které reagovaly na nabídku obžalovaných na právní poradenství a zastupování osob podezřelých nebo obviněných ze spáchání dopravních přestupků za úplatu, jmenovitě uvedených v odůvodnění napadeného rozsudku, a důkazů listinných. Po řádně a úplně provedeném dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že se oba obžalovaní dopustili shora uvedeného jednání tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku. Tyto závěry soudu prvního stupně o vině obou obžalovaných shledává Městský soud v Praze zcela správnými, v zásadě s odkazem na pečlivé a obsáhlé odůvodnění dílčích útoků na str. 14 – 54 a dále souborně na str. 55 - 60, se kterým se odvolací soud ztotožňuje, může na ně odkázat s tím, že řízení již nebylo třeba dalšími důkazy doplňovat.

Odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá podmínkám § 125 odst. 1 trestního řádu. Lze z něj zjistit, které skutečnosti vzal soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je v pravomoci obecných soudů v případě dvou či více skupin proti sobě stojících důkazů, resp. více možných hodnocení důkazní situace rozhodnout, že některým důkazům uvěří a jiným nikoliv, pokud je takové rozhodnutí logicky a přesvědčivě vyloženo. Dle odvolacího soudu obvodní soud uvedené povinnosti dostal.

Nutno uvést, že převážná většina námitek uvedených v podaném odvolání obžalovaných již byla v rámci jejich obhajoby uplatněna před soudem I. stupně a ten se s touto obhajobou řádně a dostatečným způsobem vypořádal. Městský soud v Praze akceptuje skutková zjištění a na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a s tímto se ztotožňuje, přičemž připomíná, že nalézací soud bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině obžalovaných získal po logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, když jeho vnitřní přesvědčení bylo přitom založeno na výpovědích svědků, kteří využili nabídku obžalovaných, jakož i z obsahu listinných důkazů.

O celkové objektivitě postupu obvodního soudu při hodnocení důkazů pak svědčí mimo jiné i fakt, že nalézací soud z popisu skutku vypustil 11 dílčích útoků z celkového počtu 49 v podané obžalobě, u nichž neměl bez důvodných pochybností pro nedostatek důkazů prokázáno, že se tyto útoky staly.

Pokud jde o odvolací námítky obžalovaných, je třeba k těmto uvést, že nemohou obstát, a to zejména proto, že soud I. stupně se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal, neboť se jedná o opakování obhajoby, a to včetně výpovědí JUDr. Miroslava B. a Mgr. Daniela B.. Kromě tvrzení obžalovaných a svědků JUDr. Miroslava B. a Mgr. Daniela B., v případě obou jmenovaných svědků nadto dosti vyhybavých, neurčitých a nekonkrétních, neexistuje objektivní

důkaz podporující údajnou činnost této AK pro obžalované. Je třeba také zdůraznit, že svědci - poškození jednali většinou pouze telefonicky nebo emailem, a to se společností Traffic Consulting Group, s.r.o. Osoba, která s nimi mluvila, se představovala jako B. pouze v několika případech. Nebyly předloženy relevantní důkazy o tom, že by předmětnou činnost prostřednictvím tehdejšího zaměstnance Mgr. Daniela B. (studenta, nikoli advokátního koncipienta či advokáta) vykonávala advokátní kancelář JUDr. Miroslava B., doklady o tom chybí. I kdyby tedy Mgr. Daniel B. s některými klienty jednal, činil by tak jako fyzická osoba, nikoli za advokátní kancelář JUDr. Miroslava B., ale za společnost Traffic Consulting Group, s.r.o. Pokud jde o kompletní spisy správních orgánů a jejich namítané nepřipojení k důkaznímu materiálu, poukazuje odvolací soud na to, že v trestním spise se vyskytují jejich podstatné části. Lze uzavřít, že úkony „právní služby“ byly činěny jménem společnosti Traffic Consulting Group, s.r.o., o čemž svědčí i to, že bylo doručováno do její datové schránky. Eventuální „výpomoc“ fyzické osoby Mgr. Daniela B. tak nemůže zbavit obžalované trestní odpovědnosti za jejich protiprávní jednání, které bylo provedenými důkazy nepochybně prokázáno.

Městský soud v Praze tedy v návaznosti a ve shodě s odůvodněním napadeného rozsudku uzavírá, že důkazy řádně provedenými nalézacím soudem v hlavním líčení bylo prokázáno, že skutek tak, jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku, se stal a že se jej dopustili obžalovaní Bc. Miroslav H. a Martin J.. Jednotlivé důkazy, uvedené a hodnocené v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 5 T 216/2014 ze dne 21.6.2017, jsou ve vzájemném souladu a tvoří ucelený okruh důkazů ničím nenarušovaný, který usvědčuje obžalované způsobem nepřipouštějícím důvodné pochybnosti. Nebylo zjištěno nic, co by vylučovalo či omezovalo trestní odpovědnost obžalovaných za jejich jednání.

Pochybení nebylo shledáno ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaných, která je zcela v souladu se zákonem účinným v době spáchání trestného činu, tedy trestním zákoníkem č. 40/2009 Sb. v platném znění, kdy soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že oba obžalovaní svým jednáním naplnili všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Nalézací soud se v napadeném rozsudku podrobně zaobírá nejen objektem a objektivní stránkou, ale podrobně také subjektivní stránkou – zaviněním ve formě úmyslu, a to přímého i eventuálního, a také vyloučením případného negativního právního omylu a skutečností, že trestní odpovědnost za trestný čin neoprávněného podnikání podle § 251 trestního zákoníku v jeho základní skutkové podstatě podle odstavce 1 není podmíněna vznikem škody ani prospěchu. Obvodní soud pro Prahu 2 neopomněl posoudit jednání obžalovaných ani z hlediska ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku o společenské škodlivosti.

Zatímco výrok o vině v podobě skutkových zjištění soudu I. stupně i právní kvalifikace jednání obžalovaných, jakož i výroky o uložených trestech odnětí svobody s podmíněným odkladem jejich výkonu a trestech zákazu činnosti u obou obžalovaných shledává Městský soud v Praze zcela správnými, s výrokem o peněžitých trestech se odvolací soud neztotožnil, a to v zásadě z důvodů uvedených v ústním odůvodnění odvolání obžalovaných, předneseném jejich obhájcem ve veřejném zasedání, kterým musí přisvědčit.

Pokud jde o uložený peněžitý v celkové výši 102.000,- Kč, který byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku vyměřen ve 204 denních sazbách po 500,- Kč a podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v deseti měsíčních splátkách ve výměře 10.000,- Kč a jedné splátce ve výměře 2.000,- Kč splatných vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacena do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabude právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě

vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 120 dnů, Městský soud v Praze uvádí, že uložením tohoto trestu byl naplněn důvod pro zrušení této části napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu, tedy porušení ustanovení trestního zákona v přezkoumávané části rozsudku, spočívající v tom, že soud I. stupně se nedostatečně zabýval osobními a majetkovými poměry obžalovaných, kdy se v podstatě spokojil s tvrzením, že neuvěřil zcela jejich výpovědím ohledně měsíčních příjmů a má za to, že právě z dalších činností, které (jak sami uvedli) neměli v úmyslu ohrozit neoprávněným podnikáním, jim plynuly příjmy dostatečně vysoké i k úhradě uloženého peněžitého trestu, aniž tento závěr podepřel odpovídajícím šetřením. Sociální situace obžalovaných se však od doby podání obžaloby změnila, časový odstup od páčání trestné činnosti je zřejmý a soud odvolací poté, kdy dotazy zjistil majetkové poměry obžalovaných, neshledal výrok o peněžitých trestech správným.

Z opatrnosti poté v dané věci rozhodl rozsudkem, ačkoliv se jednalo pouze o ustoupení od původně uložených peněžitých trestů.

S ohledem na vše shora uvedené Městský soud v Praze shledal odvolání obou obžalovaných částečně důvodným, a proto jim ve shora uvedeném rozsahu vyhověl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí**, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

V Praze dne 14. listopadu 2017

JUDr. Hana Hubáčková, v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Petr Braun

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Králová